

Якось в Морському

П'єса для дітей шкільного віку у 3-х діях

Людмила Тимошенко

Морське – містечко біля моря. Там живуть морські мешканці. В них на руках і ногах перетинки, а на ребрах зябра. Вони їдять рибу і п'ють морську воду. Школа побудована у вигляді маяка. Там навчають морським предметам та морському мистецтву.

Морські мешканці люблять своє містечко і не розуміють мешканців інших міст – Польового, Гірського, а особливо – Лісного, оскільки люди там живуть за іншими законами природи.

Дійові особи:

Учні:

Боровичок - новенький учень з Лісного. Симпатичний блідий хлопець з довгим темним волоссям і невеличкими рижками на голові.

Хвилька – гарна дівчина зі світлими кучеряшками.

Галька – непримітна подружка Хвильки.

Мушля – зухвала красуня.

Тюлька – правильна зануда.

Вітерець – хлопець Хвильки.

Гачок – пустун і веселун.

Шторм – агресивний качок, хлопець Мушлі.

Баклан – флегматичний товстун.

Китобій і Тунець – хулігани-старшокласники.

Скеля – учень, що давно прибув у школу-маяк з Гірського, але так і не прижився. Худий і високий відлюдник. Має маленькі крила, але не вміє літати.

Мальва – учениця, що минулого року прибула з Польового, весь час намагається перед усіма вислужитися. Її недолюблюють, але терплять. З голови в неї ростуть польові квіти, над якими дзижчать бджоли і кружляють метелики.

Вчителі:

Дельфін Акулович – вчитель плавання.

Човен Макухович – вчитель рибальства (батько Гачка).

Актінія Коралівна – вчителька сіткоплетіння.

Кашалот Зевсович – директор школи-маяка. Суворий і напівсправедливий.

Дія перша

Сонячне місто, стоїть школа-маяк на березі моря, чути шум хвиль.

Перед школою танцюють і співають діти: Мушля, Галька, Хвилька, Тюлька, Баклан, Вітерець, Шторм. Гачок грає на білому роялі. Скеля стоїть осторонь. Мальва намагається підтанцювувати, але її ігнорують.

Хором:

А під нами плеще море-море-оре

Гарно віє вітерець-тець-пець

Ми зі школи як з комори-мори-ори

Йдем до моря навпростець-кець-пець

Нам в Морському так чудово-ово-ово

Сонце хвилі і пісок скок-скок

Характерна в нас вимова-мова-кльова

Гостра наше їжачок-кок-пок

Ми ночуєм просто неба-неба-неба

Сітки з бісером плетем-тем-пем

І нікого нам не треба-треба-треба

Дуже весело живем!

Підходять старшокласники Тунець і Китобій, їдять креветки як семки, плюють на пісок. Відштовхують з дороги Мальву, та біжить ховається за рояль.

Китобій: Ну шо, малолеточки? Радієте школі? Побачимо за тиждень як будете співати.

Тунець (*кривляється, вихляючи бедрами*): Тець-пердець, кок-чпок.

Старшокласники голосно сміються. Мальва з-за рояля підлабузницьки підхікує, але бачить гнівний погляд Гальки і замовкає.

Гачок: Да, нам весело. Ми все літо не бачились, радіємо зустрічі.

Китобій: У нас тут круглий рік літо, вудочка ти очеретяна! (*до Туңця*): Підсип-но креветочок.

Тунець відсипає креветок. Підходить Шторм.

Шторм: Морячки, не псуйте нам настрої.

Тюлька: І не смітіть креветками, ми вчора півдня замітали.

Тунець спльовує в один бік, Китобій – в інший.

Китобій: Ну ще півдня позамітаєте, яка біда? Така ваша дівчача доля. Ми ходимо в море, а ви сітки плетете і замітаєте.

Тунець: Ну і ще рибу чистите, яку ми ловимо.

Гачок: Ага, чув як ви вчора аж дві барабульки упіймали. Меншу випустили, а більшу в майонезну баночку поклали.

Всі, крім старшокласників і Скелі сміються з жарта. Китобій рухнувся з кулаками в бік Гачка, але Шторм перегородив йому шлях. На допомогу підійшли Вітерець і Баклан.

Вітерець: Хлопці, йдіть своєю дорогою.

Баклан: Угу.

Китобій: Ти мені не угукай тут, а то нагодую морськими їжаками, як будеш сам додому вертатися. Такі ви сміливі усі, як гуртом зберетеся.

Вітерець: Ви теж по одинці не ходите. Наша сила в нашій дружбі. Нікого не дамо скривдити!

Китобій: То в мене для вас сюрприз чудовий! Сьогодні вам новенького з Лісного привезуть. Побачимо чого варта ваша дружба.

Сплывує на пісок чергову креветку. Йдуть разом з Тунцем.

Учні згуртувалися, Скеля стоїть осторонь, Мальва намагається приєднатися, але ментально випадає.

Шторм: Чули? Гачок, ти щось про це знаєш?

Гачок: Тато казав, що буде новенький, але що він з ЛІСНОГО...

Мушля: Цього нам тільки бракувало... Вже маємо пару екземплярів з провінції, а тут з хашів дрімучих.

Галька: Всякої зарази лісної нам тут не вистачало. Ви читали які там хвороби? Всілякі кліщі страшні. Вони сидять на деревах і багато років чекають на людину. А коли людина проходить, то кліщ стрибає і всмоктується в шкіру. Потім його не витягнути. І він вибирає з людини все життя аж до смерті!

Тюлька: Кліщів викручують, якщо вчасно побачити.

Мушля: А якщо не побачиш вчасно?

Галька: Тоді все!

Гачок демонструє смерть від кліща. Всі сміються.

Галька: Не було б так смішно, якби не було так страшно. А про гриби чули? Там є такі гарні на вигляд, а як з'їси..

Гачок: Знову смерть!

Демонструє ще страшнішу смерть від грибів. Всі сміються.

Скеля (зі свого кута): У вас теж риби є отруйні. Просто знати треба які гриби збирати, а які – ні.

Мушля: Ну чого ж тоді ти в Лісне не перебрався? Збирав би собі гриби, а не наших отруйних риб ловив.

Шторм: Він ніяких ловити не вміє. Він там в себе, в горах змій отруйних ловив.

Гачок: А потім їв.

Всі сміються.

Скеля: В горах теж є риба. Вона плаває в гірських річках. Просто в нас інша технологія її ловити.

Тюлька: Знаємо ми вашу річкову рибу. В нас її навіть коти не їдять.

Скеля: Зато ви дуже добре воду морську п'єте, а в нас би нею навіть посуд не мили.

Штурм: Скільки разів тобі повторювати – не подобається наша вода, лізь в гори і пий там досхочу своєї, не солоної.

Мушля: Тьху, як це можна не солону воду пити.

Скеля з достоїнством відвертається. Учні продовжують розмову.

Галька: А ви знаєте що в тих лісових – роги на голові ростуть? І вони ними тешуть дерева. Восени вони відпадають, а навесні виростають нові. А взимку голова геть лиса, тільки снігом обсипана.

Тюлька: Не, ти щось вигадуєш. То олені і лосі скидають роги. А в лісних людей, вони все життя тримаються на голові. В молодих – маленькі, а в старших – великі. Відпадають лише перед смертю.

Хлопці інстинктивно торкаються голови. Дівчата з жахом дивляться одна на одну.

Вітерець: Ну я розумію, в кожній місцевості свої особливості. Але нам зябра і перетинки потрібні для плавання і дихання під водою. А їм навіщо ці всі неподобства?

Мушля: Гірські з крилами своїми носяться недіючими, польові з тими квітами і мухами в голові (*дивиться неприязно на Мальву, мальва червоніє і починає відганяти від квітів на голові метеликів і бджіл*). Але навіщо людям роги?????

Гачок: А вони на свята влаштовують бої на рогах!

Наставляє собі роги і біжить на Баклана. Баклан незграбно задкує. Всі знов сміються.

Заходить Кашалот Зевсович з Боровичком. Боровичок сором'язливо посміхається.

Кашалот Зевсович: Дорогі учні! Я привів вам новенького. Прошу дружити і не ображати. Він прибув до нас з лісів, буде тепер тут навчатися. Гачок і Галька, покажіть йому школу.

Галька: Він кліщів на собі не привіз?

Боровичок: Ми на кліщі кожен день перевіряємо один одного. З мене мама одного вечора аж п'ять штук зняла!

Посміхається гордовито. Галька і Мушля презирливо фиркають.

Кашалот Зевсович: Не хвилюйтеся, в медпункті його перевірили – кліщів нема. Грибів він з собою отруйних теж не привіз.

Голосно регоче, йде.

Всі обступають Боровичка. Дивляться на нього як на заморську тваринку.

Хвилька: Як тебе звати?

Боровичок: Боровичок. Це гриб такий. Не хвилюйтеся – він їстівний і дуже поживний. Його можна свіжим їсти, а можна сушити, а потім зимою суп варити. А тебе як звати?

Хвилька: Хвилька.

Боровичок: Дуже гарне ім'я. Воно тобі пасує, в тебе гарне хвилясте волосся і голубі очі. В лісах переважно волосся темне і пряме – як у мене. А очі карі. Теж як у мене. І взагалі ти дуже гарна. Покажеш мені школу?

Хвилька (*дивиться на Вітереця, вітерець несхвально, але киває*): Покажу.

Боровичок: У вас тут взагалі дуже гарно. Таке повітря солоне і море велике. У нас у лісі теж дуже гарно. Але прийшли пожежі і велику частину нашого житла знищили. Багато родин пішли в гори, частина - в поле. А моя сім'я – сюди. Моя мама з цієї місцевості. Вона весь час згадує рибну юшку, так і не звикла до грибної. Я радий, що опинився тут.

Мушля: Покажи роги.

Боровичок (*з гордістю*): Будь ласка. Для мого віку, кажуть, у мене немаленькі роги.

Нахилиє голову, показує маленькі ріжки, що стирчать з-поміж волосся.

Боровичок: Можете навіть помацати.

Тюлька обережно мацає роги. За нею мацають Мушля, Галька, Мальва, Гачок, Баклан і навіть Шторм. Навіть Скеля з цікавістю заглядає зі свого кута. Вітерець стоїть осторонь.

Боровичок (*пригладжує волосся*): А ти, Хвилько, покажеш зябра?

Всі сміються. Вітерець обурено дихає.

Хвилька: Ти шо? Щоб зябра показати, треба сітку з себе знімати! А це непристойно.

Боровичок (*ніяковіє*): Вибачте, я ще не дуже добре знаю ваші традиції.

Вітерець (*з викликом*): Ти в своєї мами подивися.

Боровичок: В неї вони давно заросли. А роги так і не вирости. Вона завжди цього соромилася. Бо в нас без рогів – нікуди!

Тюлька: А для чого вони вам?

Боровичок: Як це для чого? В жінок – це ознака краси, в чоловіків – мужності. Ну і ще ними можна об дерево почухати. Дуже приємне відчуття.

Мушля: Страшна краса!

Боровичок: Ну така от особливість. (*до Хвильки*): Покажеш школу?

Галька, Тюлька: І ми можемо показати.

Мушля: І я можу.

Шторм: Я тобі зможу! (*показує Мушлі величезний кулак*). Всі покажемо. Ходімо!

Всі заходять в школу, Вітерець лишається. Зі злості кидає камінь в море. Чути плюскіт.

Дія друга

Вихід перший

Урок рибальства. Човен Макухович демонструє спінінг для ловлі великих риб. Учні сидять на стільцях півколом зліва направо: Мальва, Баклан, Вітерець, Хвилька, Боровичок, Мушля, Шторм, Тюлька, Гачок, осторонь Скеля. Усі в руках тримають модель спінінга. Збоку на дошці висить зображення блакитного марліна.

Човен Макухович: Коли ми ловимо велику рибу, а зараз ми говоримо про блакитного марліна, слід пам'ятати декілька важливих речей. По-перше, потрібно добре сісти і ногами впертися в борт човна.

Човен Макухович сідає в крісло навпроти учнів і показує ніби ногами в щось впирається.

Човен Макухович: Блакитний марлін дуже велика і волелюбна риба. Вона зробить усе, аби утікати у відкрите море, навіть ціною життя рибалки. Усі пам'ятають, що наш шановний чемпіон з рибальства Краб Барабулькович героїчно загинув саме під час протистояння з блакитним марліном. *(Показує на стіні портрет Краба Барабульковича з марліном в руці)* Хто скаже як це сталося?

Гачок *(позіхаючи)*: Всі скажуть.

Човен Макухович: Не будь таким мудрим! Наш новенький, наприклад не знає. Ану всі хором!

Всі хором, окрім Боровичка, розтягуючи фрази: Краб Барабулькович у нерівному протистоянні з блакитним марліном, довжиною в три метри, героїчно загинув разом зі своїм рибальським кріслом і шматком човна, до якого крісло було прив'язане у відкритому морі.

Боровичок: Ого! Разом з шматком човна?! Загинув у відкритому морі?! Так чому він його не відпустив, того марліна?

Усі зі сміхом переглядаються.

Човен Макухович: Ловля марліна – це як протистояння двох справжніх чоловіків. Один у човні, інший у морі. Допоки не упіймаєш марліна, не бувати тобі справжнім рибалкою. Або він тебе, або ти його, ось так.

Скеля закотує догори очі. Боровичок з нерозумінням дивиться на портрет Барабульковича.

Човен Макухович: Отже тримати вудку потрібно затиснувши її між ногами ось так. *(показує)* А коли риба захопила наживку і ви побачите як спінінг почав різко розмотуватися – готуйтеся! Впирайтеся ногами в човен з усієї сили і намагайтеся утримати рівновагу.

Усі повторюють рухи вчителя. У Боровичка не виходить. Хвилька і Мушля показують йому як це треба робити. Вітерець несхвально дивиться. Скеля не надто старається.

Човен Макухович: А потім ви відчуєте сильний ривок! *(робить різкий ривок усім тілом, ніби риба натягнула ліску)*. Головне втримати рівновагу! Потім повільно рухаючи всім торсом взад-вперед, починаєте крутити спінінг. Нахилилися вперед, намотали, відхилилися назад. Нахилилися вперед, намотали, відхилилися назад.

Показує, всі повторюють. Показує довго, повністю занурившись у процес витягування марліна. Учні спочатку старанно повторюють, потім їм надоїдає, Хвилька і Боровичок постійно посміхаються одне одному. Вітерець сердиться. Гачок зображає як сильно марлін натягнув ліску і як йому важко втримати вудку, падає з крісла. Всі сміються. Човен Макухович за вухо виводить Гачка з класу.

Човен Макухович: Я тобі вдома покажу!

Гачок (крізь сміх): Тато, болить, відпусти, відірвеш.

Дзвенить дзвоник, Мальва в усіх збирає моделі спінінга. Боровичок галантно допомагає Хвильці піднятися з крісла. Мушля чекає такої ж уваги, але Боровичок йде з Хвилькою, не дивлячись на Мушлю. Мушля люто дивиться їм услід, Вітерець теж. Всі йдуть з класу, Вітерець і Мушля лишаються.

Мушля: Щось мені не подобається цей грибник.

Вітерець: Ага, щось в ньому не так. Всі його лісовики пішли в поле або в гори, а він сюди приперся.

Мушля: Ага, такий весь із себе добрячок веселенький. Усім компліменти робить, допомагає.

Вітерець: Треба за ним поспостерігати уважно. А то всі купилися і в рота йому заглядають. Чужинцю. Доживемося, що з ранку до ночі про гриби будемо слухати. Без нього було краще.

Мушля: Я теж так вважаю.

Вітерець: Ти зі мною?

Мушля: Авжеж.

Вихід другий

Клас сіткоплетіння. На стінах висять різні візерунчаті сітки – з бісером, без бісеру, різнокольорові – справжні витвори мистецтва. Гачок накинув на себе одну з сіток і робить вигляд, що він – велика медуза. Намагається накинути частину сітки Тюльці і Гальці на голову. Дівчата відмахуються від нього, сміються. Серед учнів не видно Боровичка і Хвильки.

Шторм: Гачок, не дурій, у нас тут серйозна розмова.

Гачок: Я завжди дуже серйозний.

Мушля: Всядсья вже.

Всі сїдають півколом на стільці. Скеля стоїть в стороні. Мальва знов ментально випадає.

Мушля (*продовжує*): Коротко кажучи, не буду довго розповідати, але нам усім скоро буде кришка!

Шторм (*киває*): Повна торба!

Мушля: Не перебивай. З того, що я взнала і зрозуміла, боровичкова мама – відьма. І ліс в Лісному згорів не просто так, а саме через неї. І їх ні польовики ні горці до себе не пустили. Тому вони сюда припхалися. Бо тут їх ніхто не знає. (*Робить паузу*) Але дехто все таки знає... І пам'ятає...

Галька: Шошошо????

Баклан: Знову ці казочки про рябу акулу.

Мушля: А от і ні! Стара рибачка Морена Баракудівна, та що вижила після великої засухи, вона все пам'ятає. І нам з Вітерцем розказала!

Гачок: А чого це ви з Вітерцем пішли до тої старої? Нема що робити?

Вітерець: Чому це нема що робити? Ми пішли, бо хотіли побачити древні спінінги для марліна, за які розповідав твій тато. Вони тільки в неї лишилися. Ну от вона нам і розказала.

Гачок: Ага, ви за спінінгом прийшли, а вона отак одразу і почала розказувати за боровичкову маму.

Шторм: Ти слухай краще, а не піддьоргуй.

Мушля: Ну, коротко кажучи, давно це було, полюбив моряк дівчину з лісів. І привів її сюди. Люди були проти, але він з нею одружився і народилася в них дочка – боровичкова мама. Назвали її лісовим іменем – Чорниця.

Галька: Фу, яке негарне ім'я.

Тюлька: То така ягода є в лісах – маленька і чорна.

Мушля: Не перебивайте. Так ось, народилася ця Чорниця неповноцінною. Без перетинок, з нерозкритими зябрами, ще й з рогами.

Вітерець: Зрозуміли? То вони в неї не заросли, а такі від народження були!

Баклан: А роги де поділися?

Мушля: Не перебивай! Так от, дуже це страшне горе було для моряка. Він боявся її показувати людям, бо люди в нас такого не люблять. І коли жінка пішла розвішувати сітки, взяв і спиляв Чорниці роги. Але щось там пошкодив і дівчинка захворіла. І вже всі думали, що помре. І лікар сказав готуватися до страшного.

Тюлька: Напевно абсцес почався.

Мушля: Не перебивай. Її мама, та лісничка так побивалася, весь час плакала. І раз ішла біля обриву вся в сльозах, і через сльози не побачила провал «Паща морського чудовиська». І впала в нього. І розбилася об каміння на смерть.

Баклан: Як можна було не побачити той провал? Він же три метри завширшки?

Вітерець: А ті лісні, вони взагалі нічого крім грибів не бачать. Ходять там по своїм хащам і не дивляться під ноги.

Скеля: Якраз в лісних мешканців зір дуже добрий, бо вони мають гриби та ягоди видивлятися серед листя.

Мушля: Ну от в лісі своєму видивляються, а до нас їдуть і вже нічого не бачать. Припиніть мене всі перебивати! Так ось. Розбилася вона на смерть. А Чорниця видужала. Але після того в наших краях дощі припинилися. І почалася велика засуха, про яку всі ви чули. Про то як море висохло, риби повиздыхали і люди почали вмирати, бо не було що їсти й пити. І за два роки з моря стала калюжа, а з веселого і радісного містечка – напіввимерле село на п'ять хат.

Баклан: Та це було через природний катаклізм, а не через те, що ти кажеш. В підручнику написано, що цунамі сталося, трісла земля під морем і вода пішла в землю. До чого тут боровичкова мама?

Мушля: Ти піди в Морени Баракудівни попитай. Тобі в підручнику що захочеш напишуть. А люди все пам'ятають.

Вітерець: А що ви скажете на те, що коли та Чорниця з батьком пішла звідси в ліс, то на наступний день з-під залишків моря почало бити солоне джерело. І за тиждень зробилося знову море, а ще за рік люди повернулися в наші краї, бо стало повно риби. І відродилося наше Морське.

Галька: Нічого собі!!

Мушля: А там де вони пішли, в лісах постійно пожари траплялися.

Гачок: А це ви вже звідки знаєте?

Вітерець: А от цього ми не скажемо. Є в нас джерело надійне.

Заходять Боровичок з Хвилькою, сміються. За ними заходить Актинія Коралівна. Всі бігом сідають по місцях.

Актинія Коралівна: Дорогі діти! Сьогодні ми з вами мали засвоїти техніку «подвійний накид», але, ви потрібні на березі. Дельфін Акулович чекає!

Тюлька: А що сталося?

Актинія Коралівна: Вже місяць не було дощів і частина берега настільки висохла, що човни опинилися в піску. Рибалкам потрібно їх перетягнути знову у море. Тож, беріть лопатки і біжіть пісок перед човнами розгрібати.

Всі мовчки переглядаються. Мушля з Вітерцем на всіх багатозначно дивляться.

Вихід третій

Учительська. На стінах висять морські пейзажі, портрет Краба Барабульковича з марліном, фотографія школи-маяка. Кашалот Зевсович, Дельфін Акулович, Актинія Коралівна і Човен Макухович мають стурбований вигляд.

Актинія Коралівна: Я давно казала, що з цим треба щось робити.

Дельфін Акулович: Здається, ми вже загубили момент. Все зайшло надто далеко, аби з цим можна було б щось зробити.

Кашалот Зевсович: Ну, поки ніхто не помер. А поки ніхто не помер, ситуацію можна поправити. Що скажеш, Човен Макухович? Що твій син вдома розказує?

Човен Макухович: Ну, Гачок не надто ділиться, але з того, що мені вдалося з нього різними хитрощами вивідати, звучить вельми драматично.

Актинія Коралівна: Не томіть, розказуйте.

Човен Макухович: Почалося все із заздрощів і ревнощів. Боровичок сподобався одразу двом дівчатам – Мушлі і Хвильці. Але хлопець обрав Хвильку.

Актинія Коралівна: Бо має хороший смак.

Кашалот Зевсович: Ну я б посперечався, хе-хе-хе.

Човен Макухович: Менше з тим, Мушлі це дуже не сподобалось, бо вона звикла отримувати те, чого хоче. Також це не сподобалося Вітерцю, із зрозумілих причин. Тож Вітерець із Мушлею вступили у негарну і підлу змову.

Дельфін Акулович: Ну це відомі факти. Вони вигадали історію, ніби то почуту від Морени Баракудівни, про відьмацьку пошесть, яку несе за собою боровичкова мама.

Актинія Коралівна: Повний абсурд! Як наші діти в таке могли повірити?

Човен Макухович: А хіба ви не знаєте, що чим абсурдніша історія, тим скоріше в неї вірять. Тим паче, що діти люблять всяку містику.

Кашалот Зевсович: Ну, я б не сказав, що це повний абсурд, щось в цьому є. *(Усі присутні із здивуванням і обуренням дивляться на директора, він продовжує після паузи):* Ну а бо чого в мене вже третій місяць сітка пуста? Скільки можна заморожену рибу їсти???

Актинія Коралівна: Сподіваюся ви жартуєте?

Кашалот Зевсович: Ну звісно ж жартую! *(театрально сміється)* Вважаю, що нема про що турбуватися. Якось з часом все втрясється.

Човен Макухович: Я б не був таким оптимістично налаштованим. Боровичка третій місяць піддають моральним тортурам. Він схуд, зблід.

Кашалот Зевсович: Та ті лісні – весь час худі і бліді.

Актинія Коралівна: Вчора на уроці плавання він зомлів. Добре, що на березі, а не у воді. Да, Дельфін Акулович?

Дельфін Акулович: Ані учні, ані сам Боровичок мені не призналися що трапилось, але прибиральниця з оглядової маяка все бачила і мені розказала. Після запливу до буїв, учні мали повернутися на понтон, влізти на нього без допомоги причепних сходів. Тож усі вправу зробили і дивилися як Боровичок

допливає. Він непогано навчився за ці місяці, але все ж таки сили розрахувати йому важко. Тож допливав він до понтона з останніх сил.

Кашалот Зевсович: А де був, до речі, вчитель фізкультури?

Дельфін Акулович: Відлучався по важливій справі. *(все дивляться на Актинію Коралівну, та червоніє і відводить очі, Дельфін Акулович продовжує):* Так ось, я на всякий випадок поставив причепні сходи. Раніше, коли рівень води був вищим, влізти на понтон не було жодної проблеми, але через цю засуху, вода відступила на півметри. Відповідно бокові стіни стали вдвічі вищими, та ще й покриті сіллю і засохлим водоростям. На них видертися – складна справа.

Кашалот Зевсович: Для наших хлопців нема такої складної справи, що пов'язана з морем. Вони природжені пловці. Наша гордість. *(дивиться з гордістю на портрет Краба Барабульковича).*

Дельфін Акулович: Але ж Боровичок не є природженим пловцем. Він грибник.

Кашалот Зевсович: Ну живий жеж ваш грибник?

Дельфін Акулович: Хтось... невідомо хто.. прибрав сходи. Коли прибиральниця почала дивитися на дітей – сходів вже не було. Можливо це й не вони прибрали, а Тунець з Китобоем. Бо учні клянуться, що це не вони... Тож стомлений Боровичок півгодини не міг видертися на понтон. В кров розбив пальці і коліна. Наковтався води.

Човен Макухович: Мене більше всього дивує в цій ситуації, що діти це все бачили і не допомогли. Навіть Хвилька.

Дельфін Акулович: Хвилька таки потім кинула йому дитячі надувні нарукавники. Ви ж розумієте, яка це ганьба – плисти в нарукавниках? Я питав у Шторма – чому не допоміг, не подав руку, не витягнув Боровичка на понтон. Шторм відповів, що не чув прохання про допомогу. Боровичок, каже, мене ні про що не просив.

Актинія Коралівна: Він, напевно і попросити не міг, бо задихався і сил не було.

Дельфін Акулович: Якби міг, то й не попросив би. Згадайте історію, коли його за роги ліскою прив'язали до акулячих загонів, дали гарпун і рибного корму насипали.

Кашалот Зевсович: Ну тут він сам визвався.

Човен Макухович: Він не визвався, а погодився. Бо йому сказали, що це випробування для усіх новеньких. І як він його не пройде, то не бувати йому «своїм» в класі.

Дельфін Акулович: Я про те, що навіть коли акули приплили, він не кликав по допомогу. Намагався гарпуном їх відігнати. Поводив себе досить сміливо.

Актинія Коралівна: Добре, що все так добре закінчилося. Що, на щастя, там проходив інструктор з рятувної станції. А діти стояли і сміялися.

Дельфін Акулович: Так само сміялися і цього разу, коли він з останніх сил натягнув нарукавники і поплив до берега. Там і зомлів.

Кашалот Зевсович: О-хо-хо. Як важко бути директором. Мусиш брати чужаків з не наших місцин, а потім розгрібай ті проблеми. *(переводить тему)* Риба морожена в рефрежираторах закінчується. Піду замовляти бульбу в польовиків. Он до чого дожилися.

Кашалот Зевсович засмучено виходить.

Актинія Коралівна: Я так вважаю, що ситуація більше, ніж критична. Треба втрутитися, аби не було біди. Як ви вважаєте, Човен Макухович?

Човен Макухович: Не можу з вами не погодитися. Постараюсь поговорити з Гачком. А ви повпливайте на Хвильку. Вони ж дружили на початку року?

Дельфін Акулович: А я поговорю зі Штормом. Він, якщо дуже придивитися, не поганий хлопець.

Вихід четвертий

Берег моря. Човни стоять в піску. Вечір. Місяць. На піску сидять Хвилька і Боровичок.

Боровичок: Дякую, що прийшла. Мені так багато тобі сказати треба.

Хвилька: Я прийшла на хвилину. Щоб сказати, що більше не прийду. Не треба мені більше записки під двері підкладати.

Боровичок: Хвилька, що я паганого зробив? Ти ж не віриш у ту історію з мамою-відьмою? Це все неправда! Я сам ходив до Морени Баракудівни. Вона

уперше чує і про мою маму і про все інше. Вітерець з Мушлею до неї взагалі не приходили. Ніколи.

Хвилька: Справа не в тій історії.

Боровичок: А у чому? Адже до того усе було добре?

Хвилька: Тебе тут не прийняли і все. Я не буду з тобою дружити, тому, що якщо буду, то тоді зі мною перестануть. А я не хочу.

Боровичок: Не перестануть. От побачиш. Трішечки перестануть, а потім знову почнуть. Бо немає причини не дружити з тобою і зі мною.

Хвилька: Ти відрізняєшся. Так як Мальва і Скеля, навіть гірше. Вони ніколи не стануть нашими, розумієш?

Боровичок: А що такого особливого у вас, чого немає в нас? Чому ви вважаєте себе кращими? Бо у вас літо круглий рік? Бо у вас море? Зато у нас чудові дерева. І звірі різні водяться. І сніг зимою гарно блищить. Грибна юшка нічим не гірша за рибну, хоч ти і не віриш, але це так. А в полях ростуть овочі, бджоли носять мед. З бульби можна багато смачних страв приготувати, хоч ти і не віриш. А в горах – вода чиста як кришталь і залізо, без якого ви, в Морському ні гачка не зробите, ні човна не збудуєте. Усі ми потрібні однаково.

Хвилька: Потрібні однаково, але нехай кожен залишається при своїх благах. Нехай гірські роблять своє залізо там, а не йдуть жити сюди.

Боровичок: Люди до вас не з доброї долі приходять жити. Мені теж у лісі краще, аніж біля моря. Я звик бути в тіні дерев, чути запах грибів та моху. Там мій справжній дім. Та сталося лихо – мій ліс згорів. Чому я не можу жити тут і дружити з вами всіма?

Хвилька: Жити можеш, але дружити навряд. Подивися на Склею і Мальву.

Боровичок: Скеля гордий самітник. Горці всі такі. Я так не можу. Ми в лісі дружньо живемо, спілкуємось. Граємо в різні ігри, сміємося. Ви теж веселий народ. То чому нам не веселитися разом?

Хвилька: Тому що ми особливі. В нас діючі зябра і перетинки. (*показує перетинки*). А у вас усі особливості ненужні. Ненужні крила в горців, ненужні квіти в голові польовиків... Якби Мальва не старалася на уроках плетіння – в неї мереживо грубе, не витончене. А все тому, що вона тими

пальцями вправно землю має рити і бульбу садити. Тільки наші пальці пристосовані для тонкого мистецтва сіткоплетіння, розумієш?

Боровичок: Зате польовики гостинні дуже. Ти ж читала історію – куди пішли морські мешканці після великого цунамі? Де жили декілька років і картоплю їли?

Хвилька: І повернулися бігом до моря при першій можливості.

Боровичок: І моя сім'я при першій можливості піде назад у ліс. Але поки ми тут, чому б нам не дружити?

Хвилька: Бо ти інший. Ти чужий. В тебе роги.

Боровичок: Але ж я навчився плавати.

Хвилька: Але ти ніколи не упіймаєш марліна і не станеш справжнім морським чоловіком.

Чути регіт. Забігають Шторм, Вітерець, Китобій і Тунець. Починають в дикому танці стрибати навколо Боровичка.

Хором кричать: Ніколи не упіймаєш марліна! Не станеш справжнім морським чоловіком! А-ха-ха-ха!

Хвилька відходить у бік.

Китобій: А може навчити його ловити велику рибу просто зараз? Хлопці, а? Давайте навчимо?

Хапають Боровичка за руки-ноги, волочать зі сцени. Чути дикий регіт.
Потім хором: Раз-два-три!

Чути плюскіт. Вітерець зі сміхом вертається. Обнімає Хвильку. Занавес.

Дія третя.

Школа – маяк стоїть до вікон засипана піском. Всі човни на березі повні піску. Чується вітер, моря не видно. Сумні учні і вчителі сидять на сумках і валізах. Білий обдертий рояль також наполовину під піском. За роялем сидить Гачок, грає сумну мелодію. Радіє лише Мальва.

Мальва: В Польовому вже все готове для зустрічі. Для морських виділили ціле поле та цілий сад. Польовики збудували для вас багато помешкань, вам сподобається!

Човен Макухович (*сумно*): Дякую, Мальва. Ми всі дуже вдячні. Це дуже добре, коли є куди піти в час великого лиха.

Актинія Коралівна (*майже плаче*): Кому в полі потрібна вчителька сіткоплетіння?

Мальва: Ми плетемо корзини з лика для збирання овочів та ягід. Вони не такі витончені, як ваші сітки, але можливо, ви зробите їх гарнішими?

Актинія Коралівна: Ніколи не плела з лика. Треба спробувати.

Дельфін Акулович: А є у вас якесь водоймище, аби навчати дітей плавати?

Мальва: Авжеж! У нас багато гарних озер. Вони не такі великі як ваше море.

Гачок: Яким БУЛО наше море.

Мальва: Але там можна плавати! Не засмучуйтеся!

Китобій (*сумно*): Креветки водяться?

Мальва: Немає, але ми їмо насіння соняшника, воно теж смачне.

Баклан: Як жеж хочеться рибної юшки.

Тунець: Не трави душу, Баклан.

Мальва: Ми теж варимо рибну юшку. Вона у нас навариста, бо ми додаємо бульбу.

Мушля: О боже, ще раз почую слово бульба і мене стоншить.

Актинія Коралівна: Мушля, припини! Не треба бути такою зухвалою. Ми все життя думали, що зроблені з особливої матерії, але, як бачиш і море може висохнути, навіть без цунамі.

Мушля (*бридко реве*): Мої зябра заросту-у-у-уть.

Галька (*бридко реве*): І мої заросту-у-уть. І перетинки пересохнуть. Вони вже почали сохнути. (*усі дівчата з жахом дивляться на свої перетинки*)

Човен Макухович: Негайно припинити ревіння!

Вітер починає свистіти сильніше. В школи-маяка стукають шибки. Одна шибка відлітає, розбивається. Дує пісок. Учні і вчителі відвертаються, затуляють обличчя руками. Голосно падає кришка рояля.

Кашалот Зевсович: Треба вирушати!

Дельфін Акулович: Хтось бачив Скелю?

Кашалот Зевсович: Немає часу його шукати. Мусимо йти, бо єдину дорогу засипе пісками і ми тут всі загинемо.

Всі встають, беруть валізи і починають рухатися проти вітру. Йти дуже важко. Хвилька не може втримати сумку і її відносить вітром. Хвилька падає, Дельфін Акулович допомагає підвестися. Усі рухаються як в німому кіно. Раптом з протилежного кінця, з гори, насувається тінь. Це тінь велетенського птаха. Тінь сідає і ми бачимо Скелю. Скеля складає крила і підходить до всіх.

Човен Макухович (перекрикуючи вітер): Скеля! Ти навчився літати?!

Скеля: Усі мої пращури літали, тож я подумав, що крила в мене не даремно ростуть! Кожен день тренувався біля «Пащі морського чудовиська», а сьогодні туди стрибнув! І полетів.

Човен Макухович: Нам потрібно йти, бо ми загинемо, а ти лети в гори!

Скеля: Я полечу в гори і розкажу про вашу біду! Ми відкриємо гірські річки і вони наповнять ваше море прозорою водою. Але буде це не скоро. Тож вам потрібно поспішати.

Човен Макухович: Лети Скеля! На тебе наша надія!

Скеля розвертається, махає крилами, тінь відділяється і летить.

Учні з вчителями уходять проти вітру. Залишається школа-маяк. Вітер посилюється, відлітає друга шибка. Човни повністю засипає піском. Вітер страшно гуде. Ліхтар на маяку гасне. Настає абсолютна тиша.

Кінець.